

KOLUMNI

Kirkkolaiva 8.4.2010

Simon seurakunnan nuorisotyönohjaaja

Virpi Rajaniemi

Leipiönsuoralla, suuntaan tai toiseen

Moni simolainen tuntee käsitteen Leipiönsuora ja osaa paikallistaa itsensä kyseenomaiselle suoralle. Kaikkietävä ”herra google” tai Eniro eivät moista paikkaa kuitenkaan tunne. Leipiönsuora on paikka, jolle ei jäädä hengaillemaan kovinkaan pitkäksi aikaa. Sitä pitkin yleensä vain siirrytään paikasta a paikkaan b. Jokainen meistä ohittaa sen muutamassa minuutissa ja vieläpä usein suhteellisen kovalla vauhdilla.

Tuo suora on johdattanut ihmisiä toinen toistaan kummallisimpiin paikkoihin ja tilanteisiin. Sen varrella on sattunut haavereita ja joskus matkanteko on voinut katketa sinne. Tämä sama suora tuo kuitenkin joka päivä monet myös takaisin kotiin. Vuosien varrella tietä on paikkailtu, korjailtu ja muokattu. Leipiönsuora on pysynyt maailman menossa mukana ja siirtynyt 2000 -luvulle ohituskaistojen, hirviaitojen ja pyöräteiden myötä.

Moni matka alkaa ja päättyy Leipiönsuoraan. Tämä johtunee siitä, ettei tuota suoraa ole monestikaan järkevää lähteä kiertämään. Tutulla suoralla alkanut matka voi kuitenkin yhtäkkiä muuttua oudoksi, arveluttavaksi ja jopa vaaralliseksi. Suoran päättyessä edestäpäin löytyy nimittäin risteyksiä, pysäkkejä ja aina vain uusia ja uusia teitä. Se, mille tielle kääntyy, on jokaisen omassa harkinnassa, ja jokaisen itse päätettävä. Kenenkään tuntemattoman kyytiin ei kannata hypätä.

Ihminen on valintojen ja päätösten edessä joka päivä. Ja aina tulisi muistaa, että oma elämä rakentuu näiden valintojen ja päätösten mukaan. Kun mietimme omaa matkaamme, huomaamme ettei kaikkia mutkia ehkä olisi tarvinnut tehdä tai että joku pysähdys olisi ollut hyvä jättää tekemättä. Harhateistä, kaahauksista ja ohituksista voi kuitenkin aina oppia jotain. Siltoja takanaan ei kannata myöskään polttaa. Tie tulisi jättää hyvään kuntoon, viitat paikoilleen ja merkit selviksi. Mutkat ja kurvit tuovat elämään väriä ja jännitystä. Niin kuin on totta myös se, että uudelle tielle kääntyvä näkee maailmaa. Jokaiselle tulee eteen niitäkin päiviä, jolloin matkanteko saattaa tuntua raskaalta. Meillä kaikilla on lupa levähtää, pysähtyä ja kerätä voimia. On hyvä muistaa se, ettei koskaan ole liian myöhäistä palata takaisin. Voimme luottaa myös siihen, että joku navigoi meidät perille, joku tietää missä olemme.

Tuota Leipiönsuoraa on ajettu milloin milläkin menopelillä, milloin kenenkin kanssa. Joskus nauraen, joskus itkien. Joskus on oltu menossa kohti jotain uutta ja jännittävää. Joskus sitä pitkin on palattu takaisin pettyneenä ja allapäin. Ajatukset ovat vaihtuneet ja muuttuneet vuosien varrella, mutta päivääkään ei moni vaihtaisi pois. Samaa suoraa ajetaan edelleen. Ja kuka tietää, kuinka kauan. Suuntaan tai toiseen.